

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΤΡΟΜΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ.

—ο—

Εἰς Νεοβόρσκον τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει εὐρύχωρον κτήριον, τέσσαρας ἔχον ὁροφάς, ὅπου δὲ φοιτῶσι δύο περίπου χιλιάδες μαθητῶν ἑκατέρου τοῦ φύλου. Αἱ θύραι τῶν παραδόσεων ἀνοίγουσιν ἅπασαι ἐπὶ μεγάλης τιπὸς κλίμακος, ἧς ἐκτείνεται καθ' ὅλον τὸ ὕψος τῆς οἰκίας καὶ ἀφίνει ἐν τῷ κέντρῳ κανόν τι δέκα περίπου ποδῶν ἀπλὴ ἐξυλινος κιγκλὶς ἐκτείνεται κατὰ μήκος τῆς κλίμακος.

Μία τῶν διδασκαλιστῶν, ἡ μὲν Ἀριστον, ἐνῶ παρέδιδεν εἰς ἓν δωμάτιον τοῦ σχολείου τῶν κορασίων, τὸ εὐρίσκόμενον εἰς τὴν δευτέραν ὁροφὴν, κατελήφθη εἴρνης ὑπὸ νευρικῆς κρίσεως, ἧς κατετρόμαξε τὰς νέας μαθητριάς της. Τινὲς αὐτῶν θέλουσαι νὰ τὴν βοηθήσωσιν, ἔτρεξαν μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν πορτακιμένην αἰθυσαν, κραζουσαι αὐτῶν ὕδωρ! ὕδωρ! φέρετε ὕδωρ! Αἱ μαθήτριάς ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, τρομαχασαί, ἐνόμισαν, ὅτι ἐξέβραγχε πυρκαϊά, καὶ ὥρμησαν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, κραυγάζουσαι καὶ αὐταί, «ἐπλάσε φωτιά» Ὁ θόρυβος οὗτος καὶ αἱ κραυγαὶ διεδόθησαν πάραυτα καθ' ὅλην τὴν οἰκίαν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ χωρίσματος τῶν ἀρρένων ἐκράτησε μετὰ σταθερότητος τὴν ὁρμὴν τῶν μαθητῶν του· ἀλλ' ἡ διευθύντρια τῆς προκαταρκτικῆς σχολῆς, ἐνῶ ἤνοιξε τὴν θύραν διὰ νὰ πληροφορηθῇ τί εἶρεχε, τὰ παιδιὰ, διωκόμενα ὑπὸ ἀπεριγράφτου τρόμου, συνέρρευσαν ἐπὶ τῆς κλίμακος μετὰ τῶσπι ὁρμῇ, ὥστε παρέσυραν καὶ αὐτὴν τὴν διδασκαλίαν.

Εἰς τὸ ἀνώτερον πάτωμα, ὃ ὠθισμὸς ἦτο εἰς μεγάλητερος. Ἡ πύλη τοῦ σχολείου ἦτο κλεισμένη. Τὰ πρῶτα, ὅσα κατέβησαν παιδιὰ, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἀνοίξωσι, καὶ τὸ αὖτον ἀκαταπαύστως κύμα τῶν παιδίων, τὸ ὁρμῶν ἐκ τῆς ἀνωτέρας ὁροφῆς, κατέκλυσε τὴν κλίμακα. Οὕτως ἡ κιγκλὶς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθεῖν εἰς τὸ πιεζόν αὐτὴν βάρος καί... θραύεται! τὰ δὲ δυστυχῆ τέκνα πίπτουσι τότε ὅλα φύρδην μίνδην ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκεῖνο εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἄς φαντασθῇ ἕκαστος τὰς κραυγὰς, τὸν τρόμον, τὴν φρίκην τοῦ θανάτου τούτου! Ἐντὸς μ. ἄς στιγμῆς τὸ ἀναικτὸν ἐκεῖνο βάραθρον εἶχε πληρωθῇ μέχρι τῆς πρώτης ὁροφῆς τῆς οἰκίας. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ πολλὰ τῶν τέκνων καταληφθέντα ὑπὸ τρόμου ἐρρίπτοντο ἀπὸ τὰ παραθυρά εἰς τὴν ὁδόν, καὶ ἄλλα μὲν αὐτῶν ἐφρονέθησαν, ἄλλα δὲ βαρέως ἐπληγώθησαν.

Εἰς τὴν ἀνήκουστον ταύτην καταστροφὴν, τὴν ἀνευ αἰτίας πηγάσαν, 49 παιδιὰ καὶ κοράσια ἀπωλέσθησαν, 38 ἐπληγώθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον βαρέως, ἀλλ' ὑπείθετο, ὅτι εἴκοσι περίπου εἰσέτι πρέπει νὰ προστεθῶσιν εἰς τὸν νεκρὸν τούτων καταλογόν.

Ἡ καρδία φρίττει εἰς τὴν ἀνάμνησιν μόνην τῆς σκηνῆς ταύτης, τοῦ θανάτου, λέγει ὁ Ταχυδρόμος

τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὅθεν ἐρανίσθημεν ταῦτα, καὶ ὁ κάλαμος ἀδυνατεῖ νὰ παραστήσῃ τὸ αἰσθημα τῆς φρίκης καὶ τοῦ ἐλέους, ὅπερ διεγείρει εἰς τὴν ψυχὴν! Τίς δὲ θέλει περιγράψῃ καὶ τὴν κατάστασιν τῶν δυστυχῶν γονέων, τῶν ἀδελφῶν, τῶν συγγενῶν, οἵτινες πέμψαντες τὴν πρῶτην τὰ τέκνα των, ὕγειν καὶ περιχαρῇ εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπανέβρισκον αὐτὰ μετὰ τινος ὥρας νεκρὰ καὶ ἄμορφα. Ἄ! τοιαῦτα θλίψεις δὲν περιγράφονται!

ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑΣ ΜΑΝΙΑ.

—ο—

Τακτικῶς καθ' ἕκαστον μῆνα, ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος, πρωτεύουσα τῆς Καλλιφορνίας, γίνεται παραναλωμα πυρκαϊᾶς.

Εἶναι δύο ἔτη ἀφ' ὅτου τὸ πῦρ κατηνάλωσεν ὑπὲρ τὰ τρία δυσκατομύρια εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Ἰδοὺ τί ἀποικὸς τις διηγείται περὶ τινος ἐκ τῶν ἐσχάτων συμφορῶν. Εἰκοσιπέντε χαρτοπαίχται ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνέψαν αἱ πρῶται φλόγες τῆς πυρκαϊᾶς. ἦσαν δὲ ἐξ ὧν τῶν ἐθνῶν τῆς ὕδρορείου σφαίρας, Γάλλοι, Ἀγγλοὶ, Ἰσπανοὶ, Ἀμερικανοί, Περουβιανοί, Ἀραβες ἐκ Μασκάτης, εἰς Κινέζους, τρεῖς Ἰνδοὶ ἐκ τῆς νήσου τοῦ Γάγγου.

Αἱ χρυσαὶ δεύπαια τεθεϊμένοι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐφάνιντο ὡς ἀναβαίνουσαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐκαστοῦ τῶν παρακαθημένων, καὶ τοὺς ἐχρωμάτιζον μὲ ὑπέξανθον βαφῆν.

Ἐν τῷ ἅλῳ δὲ ὁ κρατῶν τὴν κυθίδα μὲ τοὺς κύβους ἐφώναξεν, — Εἰς τί μέρος εἶναι ἡ πυρκαϊά; — Ἐντὸς βολῆς πιστολίου. — Δὲν πειράζει, ἄς παίξωμεν ἀκόμη.

Ἐπαίξαν λοιπὸν ὡς φρενητιῶντες, μὲ πάθος, μὲ μανίαν. Μετὰ δύο λεπτὰ ἐπανάλαβε φωνὴ τις, — Προῶδευε πολὺ ἡ πυρκαϊά; — Ἐρθασεν εἰς τὸ πλησίον κτίριον. — Δὲν πειράζει, ἄς ἐξακολουθῶμεν νὰ παίξωμεν.

Καὶ ἤρχισαν πάλιν τὸ παίγνιδιον. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον τοῦτο θέρη, ἀλλὰ πυρετὸς μέχρι παραφροσύνης.

Μετὰ μίαν στιγμὴν αἱ λάμψεις τῆς φλογὸς ἐπιπτον ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν εἰκοσιπέντε μανιωδῶν, ἢ μᾶλλον εἰκοσιπέντε δαιμόνων τοῦ ἄδου.

Καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τῶν παιζόντων, (Γάλλος) ἠθέλησε γὰρ προσποιηθῇ τὸν ἀστὴν, καὶ ἀπεινόμενος πρὸς τὸν ὑπρέτην τοῦ Ξενοδοχείου ἐφώναξε. — Περιττὸν νὰ καίωται αἱ λαμπάδες, εἴθε τα κηρία, ἀρκετὰ μᾶς φέγγει ἡ πυρκαϊά. ἄς ἐξακολουθῶμεν νὰ παίξωμεν. — [Ναί, ναί, ἄς παίξωμεν, ἐπανάλαβεν 25 φωναὶ φρενητιῶσαι ἀπὸ ἀπληστίας καὶ ἀναισθησίας.

Μετὰ μ. ἄς στιγμῆς σιωπῆς,